

Cultura i Mitjans | Actualitzat el 05/03/2018 a les 14:25

Roger Mas: «La dignitat que ha mostrat aquest poble a la tardor és inesborrable»

El cantautor solsoní publica "Parnàs", un disc on musica poetes com Joan Maragall, Amadeu Vidal o Toni Gol | "L'1-O va ser un dels dies més feliços de la meva vida", afirma

Roger Mas, a la llibreria Calders de Barcelona | Esteve Plantada

El nou disc de Roger Mas (<http://www.rogermas.cat>) (Solsona, 1975) ens transporta al jardí idíl·lic dels poetes, el lloc on cohabiten l'ordre i el somni, les nimfes i els déus, la inspiració i la consciència. Elements que potser han ajudat a fer un disc tan rodó com *Parnàs*, un bellíssim fruit de quinze cançons amb poemes musicats de Joan Maragall, Miquel Martí i Pol, Eulàlia Anzizu Vila, Toni Gol i Roca i Amadeu Vidal i Bonafont.

Completa l'àlbum l'adaptació de *Geordie*, una cançó tradicional anglesa, la versió de *Si dolce è'l tormento* de Monteverdi, l'*Himne de la coronació de la Mare de Déu del Claustre de Solsona* o la cançó tradicional *Borrasqueros de Canalda*. Un sacseig de música, d'ànima i de cultura, que interpel·la el bon gust i que agermana música i poesia, modernitat i tradició, atmosferes i discurs. Un disc que mostra la maduresa d'un autor amb una sensibilitat excepcional per dir les coses. I quin gust, quan realment es tenen coses a dir.

- El disc ha sortit a la venda aquest divendres 2 de març, el mateix dia en què ha presentat el disc en directe, en un concert a Brussel·les

<https://www.naciodigital.cat/noticia/148358/roger/mas/estrenara/seu/nou/disc/brusselles/amb/govern/exili> .

- No és un gest simbòlic. Ha estat una decisió meva, personal, decidida en el moment en què el nostre govern legítim va haver d'anar allà, per les raons que tots sabem. A banda que em ve molt de gust, per a mi en Lluís Puig encara és el meu conseller de Cultura, i en Carles Puigdemont, el meu president. I fins que el Parlament no digui una altra cosa, així serà. Jo els reconec moralment. Tenia ganes d'anar a Brussel·les i distreure'ls durant una hora i mitja, perquè els conec i sé que els farà gràcia escoltar el concert i passar una bona estona.

- Lluís Puig ha estat molt poc temps com a conseller, però és una persona molt estimada pel sector cultural. Tothom en parla bé.

- Ens coneixem tots des de fa molts anys, i ell és un històric del sector. Torno al que et deia abans: la raó principal de fer el concert és per acompanyar-los, perquè estic molt agraït pel que ha fet tot el Govern i el país durant aquesta tardor.

- No troba que hi ha hagut coses que es podrien haver fet o explicat millor?

- Si posem en una balança els errors, els defectes i tot el que hem fet malament, al costat de l'explosió que hi ha hagut a favor de la dignitat i de la germanor que he vist, em quedo amb això últim, sense dubtar-ho. I crec que és això, també, el que quedarà amb el temps. Sincerament, mai vaig arribar a pensar que ens en poguéssim sortir de veritat. Si ells [el govern espanyol] no volen negociar, no ho faran, perquè tenen la força d'un estat!

- Això no són punyetes, vist el que hem vist.

- Però m'era igual. Gràcies a Francesc Pujols vaig poder començar a ser català sense que això fos una cosa dramàtica i xunga, amb sentit de l'humor i amb distància, sense renunciar a les teves idees. El sentit de l'humor és molt important, i no pas per acomodar-se, sinó per seguir sent qui ets. La dignitat que ha mostrat aquest poble aquesta tardor és inesborrable. L'1-O va ser un dels dies més feliços de la meua vida. Vaig anar a votar i després de fer-ho, quan vaig pujar al cotxe, no podia parar de plorar. Això ja no m'ho treu ningú.

- Si l'1-O va ser un dels més feliços, què va ser el 27-O?

- És el dia que vaig deixar de llegir diaris i mirar telenotícies, i fins ara. Amb totes les injustícies que s'estan produint, amb els "Jordis" i els consellers a la presó... em neix una agror que no vull cultivar. I no em ve de gust deshumanitzar l'adversari.

- Ells bé que ho han fet, deshumanitzar. Fins a límits insospitats.

- Sí, però no podem oblidar que són persones com nosaltres. I que tots som bona gent. No vull que aquesta agror m'ho faci confondre; vull seguir respectant els meus adversaris polítics. Ara bé, mentre hi hagi aquestes injustícies, mentre els senti parlant com parlen i, sobretot, mentre segueixin actuant amb sadisme, no podem defallir, ni callar. Una cosa és tenir opinions contràries a les meves, o que estiguis d'acord en les presons preventives. Però la manera de defensar-ho de certa gent no ha estat per mitjà del respecte, sinó amb la humiliació i amb el dolor de l'altre.

- A curt termini, això sembla que no canviarà.

- Amb l'afegit que el gruix de votants espanyols estan premiant la gent que ho està fent. Però no guanyaran mai, però nosaltres tenim els collons pelats de perdre. Ara bé, nosaltres, potser tampoc guanyem. Però ells segur que no. L'últim governador napoleònic, quan va fugir de Girona fa 200 anys, va mirar enrere i va dir, més o menys: "Aquests catalans són massa petits per imposar-se a nosaltres, però són massa grans perquè castellans o francesos els puguem

assimilar". És així. Després de 40 anys de franquisme tampoc no ho van aconseguir. Seguirem sent un gra al cul.

- No veu una solució política?

- Crec que el problema es podria adormir 20 o 40 anys més si es portés a la pràctica el programa del PSC, blindant cultura i educació, i amb un federalisme de pa sucat amb oli. El pacte fiscal és el que menys ens importa de tot, als independentistes. Tot és un tema d'identitat i de respecte, i de llibertat i de poder: el poder mirar de tu a tu. El dia que ens facin creure que ens volen mirar de tu a tu amb respecte, aquell dia tot anirà d'una altra manera.

Roger Mas presenta «Parnàs», un disc amb els poetes com a punt de partida Foto: Esteve Plantada

- Aquests dies hem vist el cas de Valtonyc, el de Fariña i el d'Arco (<https://www.naciodigital.cat/noticia/149079/casos/valtonyc/farina/arco/amenaca/directa/libertat/expressio>) . Són mals temps per a l'art i per a la llibertat d'expressió, però també per al compromís. Del Cas d'Arco, sorprèn molt que només un artista -i català- retirés la seva obra en solidaritat amb l'obra censurada. La resta, com si tot fos normal.

- És que nosaltres som els jueus de l'època. Evidentment, dic això salvant totes les distàncies, perquè és absolutament incomparable. Però la jugada política és la mateixa: tu agafes una comunitat i la fas servir de cap de turc. I una cosa són els espanyols i l'altra, com deia Pablo Iglesias, la casta explotadora que governa el Reino. Aquesta "casta" són gent que no han produït ni han construït mai res, que no han negociat mai amb ningú. I que bàsicament es dediquen a explotar i a robar. I mentre això ho podien fer a les Índies, doncs mira... Però quan es perd Cuba i Filipines es dediquen a robar a casa nostra. I no només roben als catalans, sinó que es dediquen a robar a tothom.

- En aquest cas, l'ideal és tenir una comunitat com a cap de turc per seguir fent i desfent al teu gust.

- Això et permet seguir manant i robant a tots els altres, perquè la culpa sempre serà d'aquests, exactament. I aquest discurs l'ha comprat tothom. Tothom. La massa social espanyola -que són bones persones, com a tot arreu-, ho han comprat i ens deshumanitzen. Ells també ho tenen molt fotut, però no ho veuen. La diferència amb nosaltres és que, si ho veiessin, podrien canviar-ho. Espanya està destinada al col·lapse.

- Haurem de pregar perquè col·lapsi sense nosaltres.

- Alexandre Deulofeu (https://ca.wikipedia.org/wiki/Alexandre_Deulofeu_i_Torres) diu que Espanya s'acaba el 2029, però no diu que a nosaltres no ens enganxi a dins!

- L'any passat va fer 20 anys del seu primer disc. El Parnàs és el lloc dels poetes i de les nimfes i, curiosament, el primer disc era ple de nimfes. De *Les flors del somni* al *Parnàs*, les nimfes sempre han estat presents.

- És cert, i no hi havia pensat. Jo, que sóc de Solsona -que és un lloc amb bisbe-, sempre he tingut una fascinació pel paganisme previ al cristianisme, per la part màgica de l'espiritualitat. Tots aquests elements em lliguen amb això que dius.

- L'any 1997 estàvem molt acostumats a una cançó d'autor molt social, quotidiana, de denúncia. I les parts més arrauxades eren protagonitzades per Pau Riba o Jaume Sisa. Roger Mas apareix, però tampoc no anava ben bé per aquí, va ser, des de l'inici, una proposta molt única i singular.

- Quan vaig començar no em sentia gaire còmode amb les lleis dels homes, potser això ho explica [riu]. I com que el Solsonès era una comarca molt poc habitada, és molt fàcil perdre's al bosc, i allà sense la presència humana una mica més lluny, i tot pot ser possible. Sempre m'he sentit còmode amb les lleis de la natura, del cel, dels animals, de les plantes. A mi em tranquil·litzava molt anar al bosc, perquè hi ha una altra moral, les coses són com són i t'hi has d'adaptar. Les lleis no són discutibles, a diferència del que passa entre les persones, que tot és discutible.

- Al nou disc hi ha poemes musicats d'Amadeu Vidal o de Toni Gol, al costat de clàssics com Joan Maragall.

- Són poemes que he anat musicant al llarg dels anys. A mi no m'ha agradat mai barrejar les meves lletres amb la dels poetes. Feia molt de temps que volia ficar tots aquests poetes en un disc, malgrat que no tenen cap relació entre ells. Per què ells? Amadeu Vidal i Toni Gol són gent que estimo i que he llegit. De fet, la majoria d'amics que tinc que són músics o escriptors, ho són perquè m'agraden prèviament. Així m'estalvio molts disgustos [riu].

- Sempre ha anat alternant un disc amb banda amb un altre més íntim, del pop-rock a la cobla, de la cançó a l'explosió de so. Ara ve de l'Irredempt, però aquest nou disc manté una sonoritat intimista i acústica.

- Ara no volia fer un salt tan gran. Volia una cosa còmode i sense estridències, un disc que fos molt fàcil d'escoltar, que mantingués la intimitat d'Irredempt i la capacitat emotiva de quan no hi ha instruments de percussió, que limiten l'expressivitat dels forts i fluixos. Això era l'ideal, que amb pocs instruments ja tingués molts colors. A *Parnàs*, això és possible pel fitxatge de la Míriam Encinas, la novetat de la banda. Ella és qui flota per sobre i ens dona profunditat de paisatge i colors, amb aquests instruments antics.

- Tot just presenta *Parnàs*, però té alguna intuïció de per on podria anar el proper disc?

- Ara com ara, no. Estic encara molt immers en aquest. Ara bé, sí que tinc un projecte en ment que crec que no arribaré a fer mai, el de musicar el Siglo de Oro, i amb accent de Solsona [riu]. Seria un disc que no agradaria enlloc, ni allà ni aquí. Però la poesia del Siglo de Oro m'agrada molt i crec que seria molt interessant fer-ho, però també que no hi hauria prou gent que volgués gaudir-lo amb mi.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=zmRe3PPLjgY>